

Arrest

nr. 166 319 van 22 april 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Moldavische nationaliteit te zijn, op 4 januari 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 december 2015 houdende een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. J.P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 december 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

1.2. Op 18 december 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de heer :
(...)”

wordt een inreisverbod voor 4 jaar opgelegd,
voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 18/12/2015 gaat gepaard met dit inreisverbod. (...)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

■ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

□ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor valsheid in identiteitskaart.

PV nr. BR.55.FC.011590/2015 van de politie van Brussel-Eurostar.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Om de volgende reden(en) gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van vier jaar:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, 3° alinéa van de Wet 15/12/1980 heeft:

■ de onderdaan van een derde land fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden

□ de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie aangegaan uitsluitend om toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden

Aangezien hij trachtte met deze Roemeense identiteitskaart (valsheid in identiteitskaart) naar het Verenigd Koninkrijk te reizen, is het bewezen dat hij hiermee trachtte, op een frauduleuze manier, verblijfsrechtelijk voordeel te halen. Bovendien blijkt uit het administratief verslag en het dossier dat hij geen enkele stappen heeft ondernomen om zich administratief in orde te stellen met zijn verblijf. Om deze redenen wordt hem een inreisverbod van VIER jaar opgelegd.”

1.3. De verzoekende partij wordt op 8 januari 2016 gerepatrieerd naar Chisinau.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat de verzoekende partij niet aantoonbaar op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen alsook van het proportionaliteitsbeginsel, de hoorplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij haar niet gehoord heeft waardoor zij niet in de gelegenheid was om haar situatie, in het bijzonder volgens haar verklaringen haar geloof in de waarachtigheid van de Roemeense identiteitsdocumenten met vrijstelling van visa omdat zij ingevolge het *ius sanguinis* de dubbele nationaliteit heeft, uit te leggen. Zij wijst erop dat de verwerende partij hierover zwijgt. De verzoekende partij argumenteert dat Roemeense staatsburgers geen visa

verplichting hebben om naar het Verenigd Koninkrijk te reizen, dat zij dan ook op grond van haar oorspronkelijk geboorterecht geen reden had om te twifelen aan de waarachtigheid van haar reisdocumenten en zij ter goeder trouw handelde. Zij meent dat de verwerende partij, door haar niet te horen, tekort komt aan de hoorplicht alvorens een beslissing te nemen die haar in haar recht schaadt. De verwerende partij is volgens de verzoekende partij gehouden tot het nemen van een beslissing die gestoeld is op een correcte feitenvinding alsook tot het nemen van een beslissing na het zich voldoende informeren met kennis van zaken. De verzoekende partij meent dan ook dat de verwerende partij haar had dienen te horen opdat zij de gelegenheid zou krijgen om uit te leggen waarom zij met reden en recht geloofde dat zij over de juiste reisdocumenten zonder visa beschikte om naar het Verenigd Koninkrijk te reizen.

Voorts stelt de verzoekende partij dat het politieel onderzoek inzake de valsheid in identiteitskaart bovendien niet is afgerond waardoor de verwerende partij zonder gehoor niet tot de juiste inschatting van de feiten kan komen en bijgevolg niet in staat is zorgvuldig de duur van het inreisverbod te beoordelen. Bovendien meent de verzoekende partij dat de duur van het inreisverbod van vier jaar disproportioneel is omdat niet gemotiveerd wordt waarom dit vier jaar moet zijn en geen rekening houdt met de slachtofferrol van de verzoekende partij ter goeder trouw. De verzoekende partij wijst erop dat de verwerende partij geen wil tot bedriegen heeft aangetoond en dat een strafrechtelijk vonnis in die zin ontbreekt in het administratief dossier. De verzoekende partij meent dat het in deze irrelevant is dat een proces-verbaal van de politie wordt ingeroepen omdat er inzake geen veroordeling is en tot dan het rechtsbeginsel van onschuld tot het tegenbewijs geldt, dat deze vaststelling daarom geen draagkrachtig motief is en zelfs ontoelaatbaar is. Daarnaast is de verzoekende partij van mening dat het motief "*geen enkele stappen heeft ondernomen om zich administratief in orde te stellen met zijn verblijf*" niet ernstig is omdat deze vaststelling juist de goede trouw van de verzoekende partij ondersteunt, immers indien zij zich niet bewust is dat zij niet kan reizen met een Roemeens identiteitsdocument dan kan zij zich ook niet in orde stellen. De verzoekende partij wijst er nog op dat zij in Moldavië geen enkel probleem heeft ondervonden, dat het motief dan ook dient te worden verworpen. De verzoekende partij vervolgt dat de beoordeling dat zij zich in orde kan stellen eerder een contradictoir element in de beoordeling van de verwerende partij is, dat indien zij zich in orde kan stellen, dan er reden is om aan te nemen dat dit de bevestiging is van gewijzigde omstandigheden (geschiedkundige evolutie van het land) dat tot verwarring leidt, wat aanwijst dat de verwerende partij aanvaardt dat de verzoekende partij onwetend kan zijn.

De motieven zijn volgens de verzoekende partij dan ook niet deugdelijk en kunnen de bestreden beslissing niet schragen. Voorts meent zij dat de beslissing disproportioneel is omdat zij op geen enkel ernstig middel steunt en de verzoekende partij, in tegenstelling tot wat de verwerende partij wil doen geloven, geen gevaar is voor de openbare orde of veiligheid of gezondheid.

De verzoekende partij meent tenslotte nog dat de verwerende partij onzorgvuldig handelt bij gebrek aan onderzoek en/of door niet alle elementen in het administratief dossier in rekening te nemen terwijl zij over voldoende middelen beschikt om dit concreet na te gaan. De verzoekende partij meent eveneens dat de verwerende partij redelijkerwijze niet tot de bestreden beslissing kon komen.

4.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet en artikel 74/11, §1, derde lid van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Hieraan wordt toegevoegd dat de verzoekende partij op heterdaad is betrapt voor valsheid in identiteitskaart, zoals blijkt uit PV nr. BR.55.FC.011590/2016 van de politie van Brussel-Eurostar, alsook dat de verzoekende partij geen gekend of vast verblijfsadres heeft. Wat betreft de duur van het inreisverbod wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij fraude

heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden. In de motieven van de bestreden beslissing wordt uiteengezet dat de verzoekende partij trachtte met een valse Roemeense identiteitskaart naar het Verenigd Koninkrijk te reizen, dat het bewezen is dat zij hiermee trachtte, op een frauduleuze manier, verblijfsrechtelijk voordeel te halen, dat bovendien uit het administratief verslag en het dossier blijkt dat zij geen enkele stappen heeft ondernomen om zich administratief in orde te stellen met haar verblijf, dat om die reden een inreisverbod van vier jaar wordt opgelegd.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

4.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke wettelijke bepaling artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

4.4. De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Derhalve is een specifieke motivering vereist die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt (RvS 26 juni 2013, nrs. 272.898 en 227.900). Dit betekent echter niet dat de gemachtigde moet motiveren waarom niet voor een kortere termijn wordt gekozen.

4.5. Betreffende de verwijzing in de bestreden beslissing naar het PV nr. nr. BR.55.FC.011590/2016 waarin wordt vastgesteld dat de verzoekende partij op heterdaad betrapt is voor valsheid in identiteitskaart, stelt de verzoekende partij dat deze irrelevant is omdat er inzake geen veroordeling is en tot dan het rechtsbeginsel van onschuld tot tegenbewijs geldt, dat daarom deze vaststelling geen draagkrachtig motief is en zelfs ontoelaatbaar.

Met voormelde kritiek toont de verzoekende partij niet aan dat het, rekening houdende met de vaststellingen van gebruik van valse documenten, dat op zich niet wordt betwist, in het licht van artikel 74/11, §1, derde lid, 1° van de vreemdelingenwet, kennelijk onredelijk is haar een inreisverbod van vier jaar op te leggen.

Uit de stukken van het administratief dossier (administratief controlerapport van een vreemdeling van 18 december 2015) kan worden afgeleid dat op 18 december 2015 door de politiediensten werd vastgesteld dat de verzoekende partij gebruik maakte van een volledig valse identiteitskaart om van Roemenië naar Londen te reizen, waarbij de politiediensten een proces-verbaal (PV nr. BR.55.FD.011590/2015) opstelden.

Er blijkt niet dat verwerende partij zich niet kon steunen op deze overgemaakte informatie van de politie en de door hen gedane vaststellingen, zoals deze voorhanden zijn in het administratief dossier. Dit stuk laat de Raad verder ook toe een toetsing van de motieven van de bestreden beslissing aan de geschonden geachte bepalingen en beginselen door te voeren.

Er moet tevens worden opgemerkt dat het vermoeden van onschuld niet belet dat de verwerende partij op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid en op basis van vaststaande feiten een beslissing neemt inzake de verblijfsrechtelijke situatie van een vreemdeling (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De Raad stelt vast dat de partij de vaststellingen van het PV waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing, namelijk dat de door haar voorgelegde Roemeense identiteitskaart vals is, niet onkracht of weerlegt.

4.6. Zij meent enkel dat het politieel onderzoek inzake de valsheid in identiteitskaart nog niet afgerond is waardoor de verwerende partij, zonder gehoor, niet tot de juiste inschatting van de feiten kon komen en bijgevolg niet in staat was om zorgvuldig de duur van het inreisverbod te beoordelen, dat een inreisverbod voor vier jaar disproportioneel is omdat niet gemotiveerd wordt waarom exact een termijn van vier jaar wordt opgelegd en geen rekening wordt gehouden met haar slachtofferrol daar zij ter goeder trouw was. De verzoekende partij meent dat zij niet gehoord werd waardoor zij niet in de gelegenheid was om haar situatie, namelijk haar geloof in de waarachtigheid van de Roemeense identiteitsdocumenten met vrijstelling van visa om reden dat zij ingevolge het *ius sanguinis* de dubbele nationaliteit heeft, uit te leggen terwijl de bestreden beslissing hierover zwijgt. De verzoekende partij stelt dat Roemeense staatsburgers geen visa verplichting hebben om naar het Verenigd Koninkrijk te reizen en zij dan ook op grond van haar oorspronkelijk geboorterecht geen reden had om te twifelen aan de waarachtigheid van haar reisdocumenten, dat zij ter goeder trouw handelde. De verzoekende partij vervolgt dat de verwerende partij haar had moeten horen opdat zij de gelegenheid zou krijgen om uit te leggen waarom zij met reden en recht geloofde dat zij over de juiste reisdocumenten zonder visa beschikte om naar het Verenigd Koninkrijk te gaan. Zij meent verder ook dat de verwerende partij aldus geen wil tot bedriegen heeft aangetoond en dat een strafrechtelijk vonnis in die zin ontbreekt in het administratief dossier.

4.6.1. Vooreerst wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet dienstig kan voorhouden dat niet gemotiveerd wordt waarom exact een termijn van vier jaar wordt opgelegd, nu uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat, in toepassing van artikel 74/11, §1, derde lid, 1° van de vreemdelingenwet een inreisverbod voor een termijn van vier jaar wordt opgelegd aan de verzoekende partij omdat zij fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om haar verblijf te behouden, aangezien zij trachtte met de Roemeense valse identiteitskaart naar het Verenigd Koninkrijk te reizen en dat aldus bewezen is dat zij hiermee trachtte, op een frauduleuze manier, verblijfsrechtelijk voordeel te halen, dat bovendien blijkt dat zij geen enkele stappen heeft ondernomen om zich administratief in orde te stellen met haar verblijf.

4.6.2. De verzoekende partij lijkt te menen dat er geen sprake is van een wil tot bedriegen (en aldus van fraude), dat zij ter goeder trouw was waarbij zij wijst op haar geloof in de waarachtigheid van de Roemeense identiteitsdocumenten met vrijstelling van visa om reden dat zij ingevolge het *ius sanguinis* de dubbele nationaliteit heeft. De verzoekende partij stelt dat Roemeense staatsburgers geen visa verplichting hebben om naar het Verenigd Koninkrijk te reizen en zij dan ook op grond van haar oorspronkelijk geboorterecht geen reden had om te twifelen aan de waarachtigheid van haar reisdocumenten, dat zij ter goeder trouw handelde.

De Raad herhaalt dat de partij de vaststellingen van het PV waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing, namelijk dat de door haar voorgelegde Roemeense identiteitskaart vals is, niet onkracht of weerlegt, doch meent dat bij het bepalen van de duur van het inreisverbod rekening moest gehouden worden met haar rol ter goeder trouw daar zij geloofde dat de (valse) Roemeense identiteitskaart waarachtig was om reden dat zij ingevolge het *ius sanguinis* de dubbele nationaliteit heeft. Vooreerst merkt de Raad op dat de verzoekende partij in haar feitenuiteenzetting aangeeft de dubbele nationaliteit

te hebben van Moldavië en Rusland doch geenszins van Roemenië, zodat niet kan ingezien worden op welke wijze de verzoekende partij kon geloven, op grond van haar vermeende dubbele Moldavisch-Russische nationaliteit, dat de Roemeense identiteitskaart waarachtig was. Voorts, waar de verzoekende partij meent dat zij ingevolge het *ius sanguinis* kon geloven in de waarachtigheid van haar Roemeense identiteitsdocumenten daar Moldavië behoorde tot Roemenië, doch nadat het werd ingelijfd door Rusland, in 1991 onafhankelijk werd, stelt de Raad vast dat bezwaarlijk kan worden aangenomen dat de verzoekende partij op de door haar aangegeven gronden kon geloven in de waarachtigheid van de Roemeense identiteitskaart. De Raad wijst er immers op dat de verzoekende partij verwijst naar het *ius sanguinis*, wat een rechtsbeginsel is volgens hetwelk de nationaliteit van een persoon wordt bepaald door de nationaliteit van zijn of haar ouders of voorouders, doch op geen enkel moment aanhaalt dat haar voorouders de Roemeense nationaliteit hebben/hadden of het recht hebben op de Roemeense nationaliteit. De verzoekende partij kan dan ook niet ernstig betogen, dat zij enkel op grond van het feit dat Moldavië ooit behoorde tot Roemenië, kon geloven dat de Roemeense identiteitskaart waarachtig is. De verzoekende partij lijkt zich te beperken tot niet gestaafde vage beweringen als zou het mogelijk zijn dat zij, een Moldavisch staatsburger, ingevolge het *ius sanguinis* over de Roemeense nationaliteit zou beschikken waardoor zij dan ook geloofde dat haar Roemeense identiteitskaart waarachtig was. Immers toont zij geenszins aan, laat staan dat zij een dergelijke uiteenzetting onderbouwt met bewijskrachtige stukken, welke regels tot het verkrijgen van de Roemeense nationaliteit er gelden in Roemenië. Met de enkele stelling dat Moldavië ooit behoorde tot Roemenië toont de verzoekende partij de wijze/de mogelijkheden van het verkrijgen van de Roemeense nationaliteit niet aan. Bovendien maakt de verzoekende partij ook niet aannemelijk dat zij geloof kon hechten aan de waarachtigheid van de identiteitskaart, waarvan zij op zich niet betwist dat deze vals is, nu zij geenszins aantoon op welke wijze zij deze identiteitskaart, waarvan, gelet op de niet-betwiste valsheid, kan aangenomen worden dat deze niet op de wettelijk voorzien manier verkregen werd, dan wel heeft verkregen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt de Raad vast dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij ter goeder trouw was daar zij geloofde in de waarachtigheid van de Roemeense identiteitsdocumenten met vrijstelling van visa om reden dat zij ingevolge het *ius sanguinis* de dubbele nationaliteit heeft.

De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat de verwerende partij op grond van foutieve gegevens of een incorrecte beoordeling van de gegevens van de zaak een inreisverbod heeft opgelegd voor de duur van vier jaar. Evenmin toont zij aan dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke, disproportionele of onzorgvuldige wijze heeft besloten tot een inreisverbod voor de duur van vier jaar, nu zij geenszins aannemelijk maakt dat zij ter goeder trouw was bij het voorleggen van haar vals Roemeens paspoort teneinde naar het Verenigd Koninkrijk te kunnen reizen.

In zoverre de verzoekende partij nog stelt dat de verwerende partij geen wil tot bedriegen heeft aangetoond en dat een strafrechtelijk vonnis in die zin ontbreekt in het administratief dossier, wijst de Raad er opnieuw op dat de verzoekende partij haar goede trouw niet aannemelijk maakt. Rekening houdend met voormeld element en met de vaststelling van gebruik van valse documenten, dat de verzoekende partij op zich niet betwist, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij met voormelde kritiek geenszins aannemelijk maakt dat de verwerende partij op grond van foutieve gegevens, op grond van een incorrecte beoordeling van de voorliggende gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze, in het licht van artikel 74/11, §1, derde lid, 1° van de vreemdelingenwet, aan de verzoekende partij een inreisverbod heeft opgelegd voor een termijn van vier jaar. De Raad herhaalt dat niet blijkt dat de verwerende partij zich niet kon steunen op de overgemaakte informatie van de politie betreffende de valsheid van het Roemeense identiteitsstuk, alsook dat de verwerende partij op grond van een eigen onderzoek een standpunt kan innemen met betrekking tot de feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid en op basis van vaststaande feiten een beslissing neemt inzake de verblijfsrechtelijke situatie van een vreemdeling. De Raad herhaalt dat de verzoekende partij de vaststellingen van het PV waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing, namelijk dat de door haar voorgelegde Roemeense identiteitskaart vals is, niet ontkracht of weerlegt alsook dat de verzoekende partij haar goede trouw niet aannemelijk maakt waardoor zij het standpunt van de verwerende partij dat zij op fraudeleuze wijze heeft getracht verblijfsrechtelijk voordeel te halen, niet weerlegt.

4.6.3. Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van de hoorplicht, wordt het volgende opgemerkt.

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen. Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur slechts van toepassing zijn als ten minste aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

1. De overheid neemt een individuele beslissing die een ernstig nadeel meebrengt voor de betrokkene.
2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend (RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS nr. 211.309, 17 februari 2011; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).

Om te onderzoeken of het aan de verzoekende partij opgelegde inreisverbod een maatregel uitmaakt die deze twee cumulatieve voorwaarden in zich sluit, dienen de ter zake toepasselijke wettelijke bepalingen in ogenschouw te worden genomen.

Artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet definieert het inreisverbod als *“de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering”*.

De modaliteiten van het inreisverbod worden geregeld in artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden; 2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden. De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

In casu wordt aan de verzoekende partij een inreisverbod opgelegd in toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° en artikel 74/11, §1, derde lid van de vreemdelingenwet. Dergelijke beslissing houdt in dat aan de verzoekende partij gedurende vier jaar de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van België alsook dat van de lidstaten van de Europese Unie, met uitzondering van het Verenigd Koninkrijk en Ierland, en de vier geassocieerde staten, wordt ontzegd. Het staat buiten twijfel dat dergelijke beslissing een maatregel uitmaakt die de verzoekende partij op meer dan geringe wijze in zijn belangen aantast (*cf.* RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 24 januari 2008, nr. 178.887).

Aan de verzoekende partij wordt een inreisverbod van vier jaar opgelegd op grond van het feit dat zij fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om haar recht op verblijf te behouden, en dit in toepassing van artikel 74/11, § 1, derde lid, 1° van de vreemdelingenwet. Dergelijke maatregel is onmiskenbaar gestoeld op het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij dat haar als een tekortkoming wordt aangerekend.

Uit het bovengestelde blijkt dan ook dat *in casu* aan de beide vermelde cumulatieve voorwaarden is voldaan derwijze dat het de verwerende partij toekwam om alvorens een inreisverbod op te leggen, de verzoekende partij de gelegenheid te bieden om haar standpunt hieromtrent uiteen te zetten en op nuttige wijze voor haar belangen op te komen.

In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, en artikel 74/11, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet dat bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde zich kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

Om met voldoende kennis van zaken en dus op een zorgvuldige wijze tot een oordeel te komen over de eventuele humanitaire redenen om af te zien van het opleggen van een inreisverbod dan wel over de specifieke omstandigheden die de duur van het inreisverbod kunnen beïnvloeden, kwam het aan de gemachtigde van de staatssecretaris toe om de verzoekende partij vooraf in kennis te stellen van het feit dat en de gronden waarop jegens haar een inreisverbod wordt overwogen, haar de gelegenheid te bieden haar standpunt hieromtrent te laten kennen en haar toe te laten om op nuttige wijze voor haar belangen op te komen, en dit onafhankelijk van enig verzoek vanwege de verzoekende partij daartoe (cf. RvS 20 april 2010, nr. 203.094).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekende partij voorafgaand aan de beslissing van 18 december 2015 waarbij haar een inreisverbod van vier jaar werd opgelegd, in de mogelijkheid werd gesteld om haar standpunt uiteen te zetten omtrent het opleggen van en de duur van dit inreisverbod.

De vraag rijst evenwel of deze omstandigheid een bepalende invloed heeft gehad op de duur van en/of het opleggen van het kwestieuze inreisverbod. De Raad wijst er immers op dat het vervullen van de hoorplicht slechts zin heeft voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoekende partij opgelegde nadelige beslissing leiden indien de verzoekende partij bij het vervullen van haar hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de verwerende partij zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor de verzoekende partij minder nadelige beslissing te nemen. Het is dan ook aan de verzoekende partij om aan te duiden dat zij de diensten van de verwerende partij informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op de duur en/of het opleggen van het jegens haar getroffen inreisverbod van vier jaar. Indien de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij dergelijke informatie kon verschaffen, dan komt het middel neer op een louter theoretische discussie omtrent het niet horen van de verzoekende partij en zal dit enkele formele gebrek in de besluitvorming alsdan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kunnen leiden.

Gelet op het gestelde in punt 4.6.2. maakt de verzoekende partij dan ook niet aannemelijk dat zij de diensten van de verwerende partij informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op de duur en/of het opleggen van het jegens haar getroffen inreisverbod van vier jaar. Gelet op het gestelde in punt 4.6.2. maakt zij niet aannemelijk dat de verwerende partij zonder gehoor niet tot de juiste inschatting van de feiten kon komen en aldus niet in staat is geweest om zorgvuldig de duur van het inreisverbod te beoordelen.

In de gegeven omstandigheden kan de aangevoerde schending van de hoorplicht dan ook niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

4.7. In zoverre de verzoekende partij meent dat de vaststelling dat zij geen enkele stappen heeft ondernomen om zich administratief in orde te stellen met haar verblijf niet ernstig is omdat deze vaststelling net haar goede trouw ondersteunt, daar indien zij zich niet bewust is dat zij niet kan reizen met het Roemeense identiteitsdocument zij zich dan ook niet in orde kan stellen, kan zij niet gevolgd worden. Immers heeft de verzoekende partij geenszins aangetoond ter goeder trouw te zijn zodat zij ook niet kan stellen dat de vaststelling in de bestreden beslissing dat zij geen enkele stappen heeft ondernomen om zich in orde te stellen met haar verblijf de goede trouw ondersteunt.

Waar de verzoekende partij meent dat de motivering dat zij zich in orde kan stellen een contradictoir element in de beoordeling is daar indien zij zich in orde kan stellen er reden is om aan te nemen dat dit een bevestiging is van het feit dat de gewijzigde omstandigheden, geschiedkundige evolutie van het land tot verwarring leidt, zodat de verwerende partij aanvaardt dat zij onwetend kan zijn, kan zij niet worden gevolgd. Immers kan uit het feit dat de verwerende partij oordeelt dat de verzoekende partij stappen kon ondernemen om zich in orde te stellen met haar verblijf, niet worden afgeleid dat de verwerende partij aanvaardde, op grond van het feit dat Moldavië ooit tot Roemenië behoorde, dat de verzoekende partij onwetend kon zijn over de waarachtigheid van het door haar voorgelegde identiteitsdocument. De verwerende partij stelt enkel dat de verzoekende partij, die een valse Roemeense identiteitskaart voorlegde teneinde naar het Verenigd Koninkrijk te reizen, geen stappen heeft ondernomen teneinde zich in orde te stellen met haar verblijf. De verwerende partij meende aldus dat naast het feit dat de verzoekende partij een valse Roemeense identiteitskaart voorlegde teneinde naar het Verenigd Koninkrijk te reizen, het feit dat zij geen stappen heeft ondernomen om haar verblijf administratief in orde te brengen, met andere woorden geen stappen heeft ondernomen tot het verkrijgen van legaal verblijf, redenen zijn tot het opleggen van een inreisverbod voor de duur van vier jaar.

Waar de verzoekende partij nog aangeeft dat zij hieromtrent in Moldavië geen enkel probleem heeft ondervonden en het motief dient verworpen te worden, ziet de Raad niet in op welke wijze het feit dat de verzoekende partij in Moldavië omtrent het zich administratief in orde stellen geen problemen heeft gekend, aantoon dat het motief dat zij geen enkele stappen heeft ondernomen om zich administratief in orde te stellen met haar verblijf, foutief of kennelijk onredelijk is. De verzoekende partij betwist immers niet dat zij geen stappen heeft ondernomen om zich administratief in orde te stellen met haar verblijf.

4.8. De verzoekende partij toont niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn.

De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

4.9. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Gelet op voorgaande analyse blijkt dat de verzoekende partij met haar betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt.

In zoverre de verzoekende partij nog stelt dat de beslissing disproportioneel is omdat zij, in tegenstelling tot wat de verwerende partij wil doen geloven, geen gevaar is voor de openbare orde of veiligheid of gezondheid, stelt de Raad vast dat nergens uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de verzoekende partij beschouwt als een gevaar voor de openbare orde of veiligheid of gezondheid, zodat voormelde kritiek feitelijke grondslag mist.

Wat de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel betreft, geldt dat dit beginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoulen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De verzoekende partij maakt in het licht van haar betoog niet duidelijk dat de gemachtigde de beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid en niet gestoeld heeft op een correcte feitenvinding, zoals hierboven wordt weergegeven. Dienvolgens maakt zij een schending van de zorgvuldigheidsplicht geenszins aannemelijk.

De schending van de door de verzoekende partij aangehaalde bepalingen en beginselen kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig april tweeduizend zestien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER